

2 Dissabte, 14 de juliol, a les 22,30 h, a l'Església

ORFEÓ CATALÀ
i
ORQUESTRA DE CAMBRA
DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

patrocinada per EPSON
Director: GONÇAL COMELLAS

Lluïsa Muntada
soprano

Carolina Segarra
contralt

Joan Cabero
tenor

Iñaki Fresán
baix

Direcció: JORDI CASAS

I

Missa núm. 14, en Do major, K. 317
"de la Coronació"

W. A. Mozart
(1756-1791)

Kyrie
Gloria
Credo
Sanctus
Benedictus
Agnus Dei

II

Requiem, K. 626 (Orquestració F. Beyer)

W. A. Mozart
(1756-1791)

I. Introitus, Requiem
II. Kyrie
III. Sequenz
Nr. 1 Dies irae
Nr. 2 Tuba mirum
Nr. 3 Rex tremendae
Nr. 4 Recordare
Nr. 5 Confutatis
Nr. 6 Lacrimosa

IV. Offertorium
Nr. 1 Domine Jesu
Nr. 2 Hostias
V. Sanctus
VI. Benedictus
VII. Agnus dei
VIII. Communio

Cicle de concerts:

Església de Santa Maria de Vilafranca; Monestir de Ripoll;
Palau de la Música Catalana de Barcelona; La Seu de Manresa;
Catedral de Tarragona; Església de Torroella de Montgrí.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Organitza:

Joventuts Musicals
de Torroella de Montgrí

Col·laboren:

Germans Radresç

EL PUNT

CATALUNYA MÚSICA

Bösendorfer

The British Council

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

PATRONAT DE TURISME

COSTA BRAVA GIRONA

Patrocinen:

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ
OFICINA MUNICIPAL DE TURISME

DIPUTACIÓ DE GIRONA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme
Direcció General de Turisme

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Festival
Internacional
de Música
de Torroella
de Montgrí
Costa Brava
de juliol a octubre del 1990

El *Requiem en Re menor*, K. 626 de W. A. Mozart, és una de les obres musicals que més tinta ha fet vessar. Articles en revistes especialitzades, llibres i més d'una pel·lícula, entre elles *Amadeus*, en què el *Requiem* es converteix en el fil conductor del seu desenllaç final. Per què tanta llegenda a l'entorn del *Requiem*? Tal vegada pel misteri al voltant del seu enigmàtic encàrrec? No, és més senzill, simplement perquè és una obra genial.

El final de la vida de Mozart coincidí amb l'encàrrec del *Requiem*. Podem considerar aquesta música com un testament musical, o l'autor s'hi enfrontà només amb un problema purament creatiu? Vegem el que en diu Mozart en una coneguda carta datada el 4 d'abril de 1787 (quatre anys abans de la seva mort), dirigida al seu pare: "... ja que la mort, si bé ho pensem, és la veritable meta de la nostra vida, en aquests darrers anys aquesta sincera amiga de l'home ha arribat a ser per a mi tan familiar que no em produeix cap temor sinó que em tranquil·litza i m'aconso-la. I dono gràcies a Déu que em concedeixi de veure-hi la clau de la nostra felicitat".

Aquesta és l'actitud que d'una manera general es troba al *Requiem*, juntament amb un esperit de pietosa súplica, sempre com a resposta a un element tan inquietant com és la mort i en una constant alternança d'angoixa i serenor.

Ha estat el musicòleg H. C. Robbins Landon, en el seu llibre *El darrer any de la vida de Mozart, 1791* (publicat a Espanya per Editorial Siruela, Madrid, 1958) qui ens ha ofert les darreres investigacions relacionades amb el *Requiem*. Robbins defensa la tesi que Süsmayer no treballà en solitari en l'acabament de l'obra, sinó conjuntament amb Freystädler i Eybler. Süsmayer, a més, va fer-hi el treball de copista per la seva cal·ligrafia similar a la de Mozart. Aquest havia acabat tot l'Introito i el Kyrie deixant-hi esbossades les parts següents fins al Lacrimosa, indicant totes les veus en els passatges principals i precisant-hi algunes parts instrumentals. Al vuitè compàs del Lacrimosa, Mozart va deixar d'escriure. El Domine Jesu Christe i l'Hos-tias que segueixen són esbossats de la manera abans descrita. Els tres darrers fragments eren inexistents, però cal suposar que van ser escrits partint d'apunts de Mozart que fins a la data es desconeixen. L'enigmàtic encàrrec de la partitura procedia en realitat d'un noble vienès, el comte Walsegg, que tenia la intenció d'oferir en memòria de la seva difunta esposa un Requiem, fent-se passar per l'autor, d'aquí el secret de l'encàrrec.

La versió que avui se'ns ofereix és la realitzada per Franz Beyer, molt freqüent en aquests últims anys i que corregeix certs defectes de la instrumentació de Süsmayer, Freystädler i Eybler, proporcionant un major equilibri entre les parts vocals i instrumentals en una partitura en què, a més del factor religiós, molts hi veuen elements típics de l'estil maçònic mozartí, atès l'ús d'una instrumentació de timbre fosc amb clarinets, fagots i trombons, entre altres detalls.

Ja abans del *Requiem*, Mozart havia escrit altres obres de caràcter religiós: 8 Lletanies o vespres, 34 peces diverses i 18 misses entre les quals destaquen la també inacabada *Missa en Do menor* i la *Missa en Do major*, K. V. 317, coneguda com a "Missa de la Coronació", que precedirà el *Requiem* en aquest concert. Aquesta *Missa* fou probablement escrita amb motiu de la coronació d'una imatge de la Verge a l'església de Maria-Plain, molt a prop de Salzburg. L'obra és un exemple arquetípic, des d'un punt de vista formal, de les misses austríaques del segle XVIII, només que en aquesta Mozart deixà l'empremta del seu genial sentit dramàtic.

JORDI CODINA

L'Orfeó Català fou fundat per Lluís Millet i Amadeu Vives l'any 1891, a Barcelona, on té la seva seu, al Palau de la Música Catalana, un dels màxims exponents del Modernisme.

Durant la seva trajectòria quasi centenària, ha contribuït decisivament a formar la consciència musical del seu país, tot mantenint —alhora— una permanent obertura a la universalitat.

N'han estat directors titulars Lluís Millet, Francesc Pujol, Lluís M^a. Millet, Lluís Millet Loras, Simon Johnson i Salvador Mas; i ho és actualment, des de 1988, Jordi Casas. L'han dirigit també, entre altres batutes destacades, Antoni Nicolau, Richard Strauss, Charles Bordes, Camille Saint-Saëns, Enrique Fernández Arbós, Joan Lamotte de Grignon, Ignatz Waghalter, Pau Casals, Felix Weintgartner, Enric Casals, Rafael Frühbeck de Burgos, J. Pich Santasusana, Wolfgang Gönnenwein, Antoni Ros Marbà, John Lubbock, Laszlo Heltay, Cyril Diederich, Howard Williams, Richard Hickox, Armin Jordan, J.L. García Navarro i Edmond Colomer.

A més del conreu de la música coral a capella (de la polifonia universal al repertori popular, amb especial interès en la música dels compositors catalans), l'Orfeó Català ha fet conèixer moltes de les obres de la literatura simfònic-coral universal.

Ha actuat gairebé a totes les comarques de Catalunya, als nuclis principals dels altres Països Catalans (València, Ciutat de Mallorca, Perpinyà, Andorra) i de la resta de la península (Madrid, Sevilla, Saragossa, Pamplona, Sant Sebastià, Toledo) i als més destacats centres musicals d'Anglaterra, França, Suïssa, Itàlia i Cuba. Compta amb nombrosos enregistraments, tant discogràfics com per a ràdio i TV.

La primordial activitat coral —enriquida i potenciada per unes seccions infantils i juvenils— és complementada amb la disponibilitat d'un valiosíssim arxiu de manuscrits i partitures, i amb la publicació de la *Revista Musical Catalana*.

L'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana, creada el 1986 per l'Orfeó Català, que ja ha portat a terme una molt estimable i extensa activitat, amb actuacions al Palau de la Música Catalana de Barcelona, a un gran nombre de poblacions catalanes i al Teatro Real de Madrid, amb la col·laboració del mateix Orfeó Català, de diversos excel·lents solistes i del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (per a un cicle de representacions d'*El Giravolt de maig*, d'Eduard Toldrà), ha estat objecte, darrerament, d'una substancial reestructuració. Per tal de portar-la a terme s'ha pogut comptar amb la direcció del prestigiós violinista català Gonçal Comellas, l'experiència i la trajectòria del qual (tant en la seva carrera personal de violinista com en les seves anteriors activitats de director de l'Orquestra Catalana de Cambra, de Barcelona, i de l'Orquestra Reina Sofia, de Madrid) garanteixen un treball d'una màxima competència i d'un inqüestionable nivell tècnic i musical.

Després d'una absoluta renovació dels seus components, l'Orquestra està actualment formada per divuit instrumentistes de corda, de menys de vint-i-vuit anys i procedents de diversos indrets de la península, estudiants avançats, diplomats a diverses escoles superiors de música europees, o deixebles del mateix Gonçal Comellas, que acrediten un altíssim nivell professional. Cal remarcar que tots ells aporten una dedicació exclusiva a l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana —un fet que es dona per primera vegada al nostre país—, incompatible amb qualsevol altre treball professional, dedicació que comparteixen només amb l'estudi aprofundit del seu respectiu instrument, per al qual alguns d'ells es desplacen, periòdicament, a diversos centres europeus d'ensenyament (Viena, Amsterdam).

Des del setembre de 1989, Gonçal Comellas i l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana treballen en aquestes òptimes condicions, amb una periodicitat de quatre sessions setmanals de tres hores; els resultats obtinguts en aquest curt període de temps ja permeten augurar, en un pròxim futur, perspectives excepcionalment esperançadores.

Jordi Casas cursà els primers estudis a l'Escolania de Montserrat i, posteriorment, els completà a Barcelona, on també estudià Dret i Filosofia.

Ha treballat la direcció coral a Catalunya i a l'estranger, i ha aprofundit els terrenys de la cultura vocal i de la música renaixentista. Instructor internacional del moviment coral "A coeur Joie", ha estat professor de direcció coral en diversos cursos, tant nacionals com estrangers (Lleida, Palma de Mallorca, Granada, Angers, Azé, Forrières, Riva di Garda).

Ha estat fundador de la Coral Càrmina i el seu director durant més de quinze anys, i també director durant dos cursos del Cor de Ràdio Televisió Espanyola. Al front d'aquests dos conjunts ha tingut ocasió de treballar gran varietat de repertoris i de col·laborar amb prestigiosos directors d'orquestra.

Ha participat, com a director, en festivals de renom arreu d'Europa (França, Bèlgica, Suïssa, Anglaterra, Alemanya, Hongria, Itàlia) i a Israel.

Des de setembre de 1988 és el director musical de l'Orfeó Català.

Lluïsa Muntada, va néixer a Barcelona. És llicenciada en Filosofia i Ciències de l'Educació (Universitat de Barcelona 1980). Paral·lelament inicia amb Myriam Francheri i Manuel García Morante els seus estudis de cant, que completa a la Univesitat d'Indiana (USA) obtenint el Master of Music with Distiction l'any 1984. Així mateix ha estat alumna de la prestigiosa cantant Edith Mathis en els seus Cursos de Perfeccionament. Ha rebut l'ajut de la Caixa de Barcelona, del Ministeri de Cultura i de la Universitat d'Indiana.

Ha actuat a les temporades d'òpera del Musical Arts Center de Bloomington i ha estat membre del prestigiós Indiana University Chamber Choir.

Premiada en el Primer Concurs Nacional per a la promoció de joves cantants espanyols, intervé en una nova producció d'*Orfeo ed Euridice*, de Gluck (Tenerife 1985).

La seva participació en els Festivals Internacionals de Musique en Morvan (França, 1986 i 1987), Van Vlaanderen (Bèlgica, 1986, Bamboo Organ (Filipinas, 1987) i Europa Cantat (Hongria, 1988) ha merescut elogis especials de la crítica i el públic.

Ha col·laborat amb Pro Musica Antiqua de Madrid i, més recentment, en el cicle "Conciertos de Mediodía" de la Fundació Juan March i en les temporades de l'Orquestra Simfònica Ciudad de Málaga i l'Orquestra Simfònica d'Astúries. El passat mes de juny, invitada per la Joven Orquesta Nacional de España, va participar en el concert inaugural del II Festival de París (1989).

Carolina Segarra va començar la seva carrera de cantant a Barcelona amb Miriam Alió i Jordi Albareda. Després va continuar els seus estudis a la Gidhall School of Music and Drama de Londres.

Durant l'últim any ha tingut l'oportunitat d'especialitzar-se en les misses més importants compostes en les èpoques barroca, clàssica i romàntica: la *Missa en si menor*, de Bach; la *Missa Nelson*, de Haydn i la *Petite Messe Solennelle*, de Rossini, sota la direcció de Mark Deller; la *Missa de la Coronació*, de Mozart i la *Missa en do* de Beethoven sota la direcció de Michael Takechenee.

L'any passat va participar en el "Cicle de Música d'Stravinsky" del Teatro María Guerrero de Madrid, cantant quinze lieder d'aquest compositor amb membres de la "Joven Orquesta Nacional de España" sota la direcció de Josep Pons.

Durant l'estiu va cantar les *Vespres* de Monteverdi a Avignon, sota la batuta de Mark Deller. També va fer un cicle de recitals de cançons de Purcell. Carolina Segarra ha tingut ocasió de treballar profundament la música vocal de Henry Purcell, sota el guiatge musical personal de Mark Deller.

Darrerament ha col·laborat intensivament amb el departament de composició de la Gidhall School of Music and Drama estrenant obres dels seus alumnes, entre elles, l'obra *The Dead*, amb text de James Joyce, composta per Deidre Gibbon.

Actualment s'especialitza en els personatges de Rosina, Isabella, Cherubino i Sextus.

Joan Cabero, nascut a Barcelona, realitzà els estudis de cant amb la seva mare, M. Pueyo, al Conservatori Superior Municipal de Música de la seva ciutat natal, i amb H. Lips, a la Hochschule für Musik de Stuttgart, acabant en els dos centres amb Matrícula d'Honor. També ha realitzat cursos d'interpretació amb K. Davis, K. Richter i M. Zanetti.

Havent-se iniciat en el cant amb el Cor Madrigal, ha col·laborat fins al moment amb Hesperion XX, La Capella Reial, amb les orquestres Ciutat de Barcelona, Simfònica d'Astúries, de Valladolid, de Cambra del Teatre Lliure i amb d'altres agrupacions instrumentals i vocals, havent cantat sota la direcció de M. Cabero, P. Cao, F. P. Decker, S. Mas, J. J. Olives, V. Pablo Pérez, J. Pons, L. Remartínez i A. Ros Marbà.

Ha interpretat obres com la *Missa Solemnis*, de Beethoven; *Elies i Paulus*, de Mendelssohn; *El Mesies*, de Haendel; el *Requiem*, de Mozart; i les *Passions*, de Bach; i en el camp de l'òpera ha participat en *Oberon*, de Weber; en l'estrena de *Soledades sin sombra*, de García Demestres; en *El Giravolt de maig*, de Toldrà; i darrerament col·laborant amb l'Òpera Còmica de Madrid en *Il capello di paglia di Firenze*, de Rota.

Realitza també una acurada tasca en el camp del Lied juntament amb el seu germà, el pianista Manuel Cabero, refrendada pels premis obtinguts en el III Concurs Yamaha 1987, i en el Concurs Viñas 1988, en el qual obté el Premi Schubert per unanimitat del Jurat. Ha realitzat enregistraments per RTVE, TV3 i France Musique.

Iñaki Fresán, nascut a Pamplona, inicià els estudis de cant al Conservatori d'aquesta ciutat amb Edurne Aguerri. Els continuà amb la cantant barcelonina Victòria dels Àngels i assistí a cursos d'interpretació amb Irmgard Seefried a Viena i amb Gérard Souzay a París.

Ha actuat a nombrosos festivals com el de Tours, de Saintes, de Música Romàntica, de Música Religiosa, de Música Antiga, de Navarra, de Madrid, així com al Grec de Barcelona, sota la direcció de V. Spivakov, S. Bedford, P. Herreweghe, J. López Cobos, E. Colomer, V. Pablo Pérez, O. Alonso, S. Mas, A. Argudo, etcètera.

Ha interpretat el paper de Figaro de *Le nozze di Figaro* de Mozart, el de Don Quixot d'*El Retablo de Maese Pedro* de Falla, el de Lubino de *Una cosa rara* de Martin i Soler al Festival Internacional de París i ha actuat a l'estrena de *Francesca* de A. Aracil a Madrid.

La Fundació de Salzburg per al foment de l'art, la ciència i la literatura li atorgà el Premi pel foment del cant "Sängerförderungspreis 1988" en el marc de la Internationale Sommerakademie Mozarteum de Salzburg.

Recentment ha debutat al Teatre de la Zarzuela amb l'obra *Don Gil de Alcalá* de J. Penella.